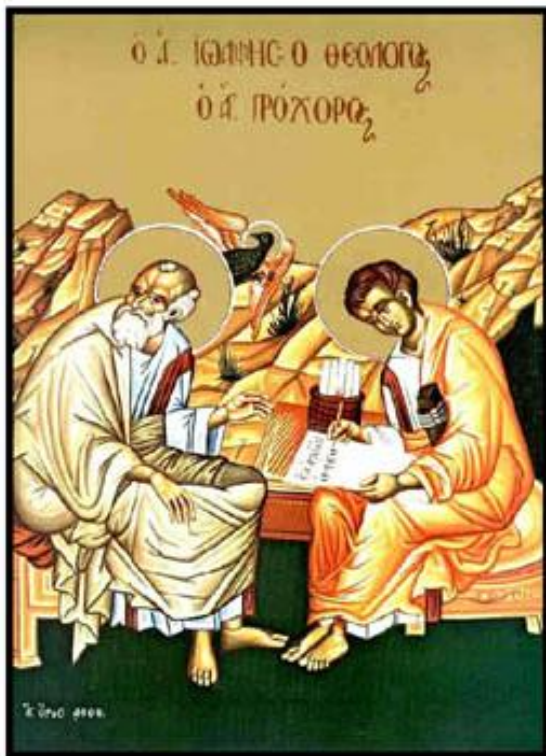

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΕΠΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΜΑΘΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Τηλ. 210 8027738 e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 Σεπτεμβρίου 2009 ΕΤΟΣ 2ον ΤΕΥΧΟΣ 78ον

Ἀπόστολε Χριστοῦ, Εὐαγγελιστὰ Θεολόγε, τῶν ἀπορρήτων μύστης γενόμενος, τῆς σοφίας τὰ ἀπόρρητα, ἡμῖν ἐβρόντησας δόγματα, τό, Ἐν ἀρχῇ ἦν τρανώσας τοῖς πιστοῖς· καί τό, Οὐκ ἦν ἀποβαλὼν, τῶν αἰρετιζόντων ἀπεκρούσω τοὺς λόγους, ἐπιστήθιος φανείς καί φίλος ἡγαπημένος, ὡς Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφωνότατος, καί Μωσῆς ὁ θεόπτης. Παρησιάν ἔχων πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος ο απόστολος και ευαγγελιστής έγραψε το «πνευματικό» λεγόμενο τέταρτο ευαγγέλιο, τις τρεις ομώνυμες επιστολές και την Αποκάλυψη, είχε πατέρα τον Ζεβεδαιο και μητέρα τη Σαλώμη, που ήταν θυγατέρα Ιωσήφ του «μνήστορος».

Ο άγιος δεν ήξερε πολλά γράμματα, όπως όλοι σχεδόν οι απόστολοι, οι «αγράμματοι αλιείς». Ζούσε δουλεύοντας με τον αδελφό του και τον πατέρα του στη θάλασσα. Ήταν φαράς. Σε λίγο καιρό ο Χριστός κάλεσε κοντά του – ύστερα από τον Ανδρέα και τον Πέτρο – τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, κοντά στη λίμνη Γεννησαρέτ.

Ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, στάθηκε ο πιο αγαπημένος μαθητής του Χριστού. Και ήταν ο μόνος μαθητής, όταν οι άλλοι από τον φόβο τους σκορπίστηκαν, που μαζί με την Παναγία βρέθηκε παρών στη Σταύρωση, όπου ο Χριστός του παρέδωσε την Παναγία Μητέρα του, να την πάρει «εις τα ίδια» λέγοντας του: «Ίδου η Μητηρ σου». Κι έτσι ο Ιωάννης έγινε το τέκνο με τις τρεις μητέρες: πρώτα γιος της Σαλώμης, ύστερα «υιός της βροντής», κατά τον λόγο του Κυρίου, και τώρα γιος, κατά χάρη και θέση, της Παναγίας Θεοτόκου.

Στην όλη πορεία του θείου μαρτυρίου του Χριστού, ο άγιος Ιωάννης είναι κοντά. Στην Αποκαθήλωση βοηθάει μαζί με τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, κι ακουμπάει, για τελευταία φορά το μέτωπο του στο λογιζόμενο στήθος του Χριστού. Ύστερα απ' την Ανάσταση, όταν οι Μυροφόρες «εκήρυξαν τοις Αποστόλοις», αυτός έφτασε πρώτος, τρέχοντας, στον άγιο Τάφο. Αναγνωρίζει τον Χριστό, όταν παρουσιάζεται στην ακρογιαλιά της Τιβεριάδος. Και, μαζί με τον άγιο Πέτρο, γίνεται στύλος και εδραίωμα της νέας Εκκλησίας, που γεννήθηκε με τις «πύρινες γλώσσες» της αγίας Πεντηκοστής.

Μετά την κοίμηση της Παναγίας ο Ιωάννης φεύγει απ' τα Ιεροσόλυμα και ύστερα από πολλά βάσανα φτάνει στην Έφεσο, όπου θα μείνει πολύ καιρό, για να στηρίξει με την διδασκαλία του την νέα Εκκλησία. Με τους διωγμούς του Ρωμαίου αυτοκράτορα Δομιτιανού, αλυσοδένεται και μεταφέρεται στη Ρώμη, όπου δικάζεται και καταδικάζεται σε θάνατο. Η θανατική ποινή άρχισε με την μαστίγωση.

Ο Ιωάννης την υπέφερε με γενναιότητα. Τον ρίχνουν ύστερα, για να τον θανατώσουν, μέσα σε ζεματιστό λάδι. Μα εκείνος δεν έπαθε τίποτε πάλι. Κάτι άλλαξε όμως στη ζωή του αυτοκράτορα και αποφασίζει να στείλει τον Ιωάννη, μαζί με άλλους καταδίκους, εξορία, να δουλέψει στα μεταλλεία της Πάτμου. Εκεί ο Ιωάννης μέσα στον ιερό βράχο οραματίστηκε το τέλος, τη συντέλεια του κόσμου. Εκεί μέσα στο αγιασμένο σπήλαιο της Πάτμου, βρισκόμενος σε θεία έκσταση ο πνευματικώτερος και μυστικώτερος ευαγγελιστής-Θεολόγος, υπαγορεύει στο μαθητή του τον άγιο Πρόχορο και γράφει την Αποκάλυψη. Ο Νέρβας που ήρθε μετά τον Δομιτιανό, αφήνει τον Ιωάννη να γυρίσει, ελεύθερος πια, στην Έφεσο. Εκεί κάποιοι αιρετικούς λεγόμενος Κήρινθος έκανε θραύση με τις αιρετικές διδασκαλίες του, σχετικά με το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Τότε ο Ιωάννης έγραψε, με τη χάρη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, το περίφημο Ευαγγέλιο του, όπου μετά την βροντή του βαθύτατου λόγου του, λάμπει η θεότητα του Χριστού. Από αυτό το Ευαγγέλιο αντλούν όλοι οι θεολόγοι, που θα ασχοληθούν μετά από εκείνον, με τον «Λόγον του Θεού».

Στην Έφεσο ο άγιος Ιωάννης έκανε άπειρα θαύματα και με τις φανερές, μπροστά στα μάτια των ανθρώπων, νίκες στις μάχες του με τους δαιμόνες, γύρισε στο σωστό δρόμο του Ευαγγελίου μυριάδες ειδωλολάτρες. Εκεί έκανε και το θαύμα σ' ένα παιδί, που ήθελε να φυλάξει την παρθενία του, και που στάθηκε αφορμή, όλοι οι νέοι που θέλουν να θεολογήσουν και να φυλάξουν την σωματική και την πνευματική τους καθαρότητα, να προσεύχονται στον

άγιο Ιωάννη τον Ευαγγελιστή-Θεολόγο, για να τους βοηθήσει.

Η παράδοση της Εκκλησίας μας διέσωσε μια απειρία θαυμάτων του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου. Πλατύτερα, τους αγώνες του με τις δαιμονικές φάλαγγες και τις άλλες σκοτεινές δυνάμεις, στις 26 Σεπτεμβρίου και στις 8 Μαΐου το παράδοξο θαύμα, που συμβαίνει κάθε χρόνο στον τάφο του. Εκεί κατά τρόπο θεικό και παράδοξο, αναβρύζει κάθε χρόνο ξαφνικά αυτή τη μέρα, μία σκόνη που οι ντόπιοι την ονομάζουν «Μάννα». Από αυτό το «μάννα» παίρνουν οι πάσχοντες και με πολλή πίστη «μεταχειρίζονται εις απολύτρωσιν κάθε πάθους, εις ιατρειάν ψυχών και εις υγιείαν σωμάτων», όπως λέγεται και στο χαρακτηριστικό δίστιχο του συναξαρίου της ημέρας:

*Ου βρώσιν αλλά ρώσιν ανθρώποις νέμει
το του τάφου σου μάννα,
μύστα Κυρίου.*

Διδακτικώτατο είναι και τούτο το περιστατικό από το βίο του. Ένας κυνηγός κάποτε είδε τον άγιο, βρισκόμενο σε προχωρημένα πια γηρατειά, να παίζει με μια ημερωμένη πέρδικα. Απόρησε που είδε έναν τόσο άγιο άνθρωπο να χάνει τον καιρό του έτσι, και τον ρώτησε παραξευμένος γιατί το έκανε αυτό. Και ο άγιος του αποκρίθηκε: όπως εσύ κυνηγέ μου, το τόξο σου δεν το έχεις πάντα τεντωμένο, για να μη αδυνατίσει η χορδή και, τεντωμένη χάνει την ελαστικότητα της, έτσι και το πνεύμα έχει ανάγκη από μία χαλάρωση, για να αναπαύεται και να μην αποκάμει από την μεγάλη και συνεχή ένταση.

Θαυμαστό στάθηκε και το τέλος του αγίου. Όταν κόντευε να φτάσει στα εκατόν είκοσι χρόνια του, προείδε το τέλος του και βγήκε περίπατο με επτά μαθητές του. Ήταν χαράματα και τους είπε να καθίσουν κάπου. Εκείνος σηκώθηκε, πήγε λίγο πιο πέρα και προσευχήθηκε.

Γύρισε ύστερα και τους είπε να σκάψουν ένα λάκκο στο μπόϊ του, σε σχήμα σταυρού. Έστρωσε το μανδύα του, ξάπλωσε μέσα, και τους είπε να τον σκεπάσουν ως τα γόνατα. Εκείνοι άρχισαν να τον καταφιλούν με δάκρυα και να του δίνουν λυπημένοι τον τελευταίον ασπασμό. Ύστερα τους είπε να τον σκεπάσουν ως το στήθος, ως το λαιμό – πρώτα με το λευκό σάβανο και μετά με το χώμα.

Την ώρα που έβγαινε ο ήλιος ο άγιος παρέδωκε στα χέρια του αγαπημένου διδασκάλου του την αγιασμένη ψυχή του. Όλος ο κόσμος τον πένθησε, γιατί είχε ευεργετηθεί απ' αυτόν και έτρεχε ν' ασπασθεί τον τάφο του. Τότε ο επίσκοπος Εφέσου Πολυκράτης έγραψε σε μια επιστολή του: «Και γαρ κατά την Ασίαν μέγα στοιχείον κεκοίμηται, ο και αναστήσεται τη εσχάτη ημέρα της Παρουσίας Κυρίου, Ιωάννης ο επιστήθιος Χριστού....

Και διδάσκαλος εν Εφέσω γενόμενος»

Π. Β. ΠΑΣΧΟΥ «ΕΡΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

«Ο Θεός αγάπη εστί»

του Σεβ. Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ιωάννη

Ασπασμα ομιλίας κατά τη Θεία Λειτουργία στη Βασιλική του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στην Πέργαμο, την Πέμπτη 8 Μαΐου 2003

.....«Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος» (Ιωάν. 1, 1). Αυτή η μεγάλη αποκάλυψη δόθηκε στον Ιωάννη κατά προνόμιο σπάνιο και μοναδικό. Και έτσι ο Ιωάννης είναι ο κατ' εξοχήν Θεολόγος. Αλλά γιατί ο Ιωάννης αξιώθηκε αυτής της μεγάλης τιμής; Διότι, αδελφοί μου, το να γνωρίζει κανείς το «Είναι» του Θεού προϋποθέτει του Θεού και αυτό δεν μπορεί να γίνει με τη γνώση του μυαλού μας. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίσει τον Θεό με τη γνώση της νοήσεως.

Ποιος είναι ο τρόπος για να γνωρίσει κανείς τον Θεό; Μα ακριβώς αυτό μας αποκαλύπτει ο Ιωάννης, είναι η αγάπη! «Ο μη αγαπών ουκ ἔγνω τον Θεόν», λέγει ο Ιωάννης, «ότι ο Θεός αγάπη ἐστὶ». Μόνο αυτός που αγαπά τον ίδιο τον Θεό, αλλά όπως λέγει ο ίδιος ο Ιωάννης, αυτός που αγαπά πρωτίστως τον συνάνθρωπό του. Διότι, όπως λέγει, «αν πει κανείς αγαπῶ τον Θεό αλλά δεν αγαπῶ τον ἀδελφὸ μου, τον οποίο βλέπω, λέγει ψέμματα, διότι αφού δεν αγαπῶ τον ἄνθρωπο που τον βλέπει, πως μπορεί να αγαπῶ τον Θεό που δεν τον βλέπει;» (Α' Ιωάν. 4, 20).

Ἔτσι λοιπόν, μας ανοίγει ο Ιωάννης τον δρόμο της γνώσεως του Θεοῦ. Και ο δρόμος αυτός είναι η αγάπη.

Και την ἐγνώρισε αὐτὴν την αγάπη ο Ιωάννης. Την ἐγνώρισε κατὰ προνόμιο, το οποίο μόνον ο Θεός γνωρίζει γιατί παραχωρήθηκε σε αὐτόν. Ὄταν ἔσκυψε ἐπάνω στο στήθος του Κυρίου και ἄκουσε τους χτύπους της καρδιάς Του, κατὰ προνόμιο αὐτός ο αγαπημένος μαθητής, ο ἐπιπεσών ἐπὶ το στήθος του Κυρίου, ἔμαθε ἀπ' ευθείας ἀπ' αὐτὴν την σωματικὴ του κοινωνία με τον Θεό, ὅτι ο Θεός είναι αγάπη. Και ὅτι η αγάπη είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσει κανείς να ἔλθει σε κοινωνία με τον Θεό.

Και αὐτὴ η σωματικὴ ἐπικοινωνία του Ιωάννου με τον Κύριο μας αποκαλύπτει ὅτι το να λέμε ὅτι αγαποῦμε τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας, δεν είναι αρκετό εἰάν δεν ἔχουμε μαζί του και κοινωνία σωματικὴ.

Αὐτὴ τη σωματικὴ κοινωνία προσφέρει η Ἐκκλησία κάθε φῶρα που τελούμε το Μυστήριον της Θείας Ευχαριστίας. Μας φέρνει ὅλους κοντά. Δεν μπορούμε να τελέσουμε τη Θεία Ευχαριστία ἐξ ἀποστάσεως. Οὔτε δια μέσου των μέσων ἐνημερώσεως. Πρέπει να συγκεντρωθούμε με σωματικὴ παρουσία, και κάτι ἀκόμη πιο σημαντικό: να ἐνωθούμε με τον Θεό σωματικά, με το σῶμα του Υἱοῦ Του. Και ἔτσι μας αποκαλύπτει ο Ιωάννης, ὅτι αὐτό που συνέβη σε ἐκείνον, ὅταν ἐπέπεσε ἐπὶ το στήθος του Κυρίου και ἐνώθη με το σῶμα Του, συμβαίνει και σε ἐμὰς κάθε φῶρα που κοινωνούμε, που τελούμε τη Θεία Ευχαριστία. Αὐτός είναι ο δρόμος ἀδελφοί μου για να γνωρίσει κανείς τον Θεό.

Και ἀκόμη ἓνα σημαντικό χαρακτηριστικό παρατηρούμε στη ζωὴ του Ἁγίου Ιωάννου. Ὅτι είναι ο μόνος που παρέμεινε πιστός στον Κύριο την ὥρα της Σταυρώσεώς Του. Δεν μπορεί να λέμε ὅτι αγαποῦμε τον Θεό ἢ τον συνάνθρωπό μας, ἀλλὰ να τον εγκαταλείψουμε την ὥρα του πειρασμοῦ και την ὥρα του φόβου και την ὥρα της δυστυχίας. Πρέπει να σταθούμε δίπλα του. Δίπλα στον σταυρό που σηκώνει. Να μην τον εγκαταλείψουμε.

Και για μας τους Ὀρθοδόξους ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ὅτι αὐτὴ η συμπαράσταση εἰς τον Σταυρό του Κυρίου ἀπὸ τον Ιωάννη ἐγίνε μαζί με την παρουσία της μητέρας του Κυρίου, της Παναγίας μας.

Αὐτός παρέλαβε την Παναγία κατ' ἐντολὴ του Κυρίου και αὐτός την περιέθαλψε μέχρι του τέλους της ζωῆς της. Και αὐτός μας δείχνει τον δρόμο, ὅτι για να πλησιάσουμε και να γνωρίσουμε τον Θεό δεν μπορούμε να ἀφήσουμε στην ἄκρη την τιμὴ και την αγάπη που τρέφουμε για την Παναγία μας.

Εἶναι λοιπόν ὅλα αὐτά, ἀδελφοί μου, χαρακτηριστικά αὐτοῦ του μεγάλου Ἁγίου του οποίου τιμούμε τη μνήμη και γι' αὐτό ακριβώς ὅ,τι και να πει κανείς στην περίπτωση αὐτὴ είναι προορισμένο να ἀποδειχθεὶ ἀνεπαρκές.

Την αγάπη αὐτὴ την ἀπευθύνει ο ἅγιος Ιωάννης προς τους ἐγγύς και τους μακρὰν, προς τον κόσμο ὁλόκληρο, μάλιστα δε προς τους λαούς της Οἰκουμένης.

Γι' αὐτό η αγάπη είναι ο ίδιος ο Θεός. Γι' αὐτό, μόνον ζώντας την αγάπη, ζούμε και γνωρίζουμε, τον ίδιο τον Θεό.